

Ωκεανός

Μοναχού Αγιορείτου

Σήμερα στον όρθρο, δωδεκάτη του μηνός Σεπτεμβρίου, πάνγλυκια αγιορειτική νύχτα πνιγμένη στη ζεστή Θεομητορική αγκαλιά –πολλώ μάλλον καθώς εορτάζουμε την απόδοση του Ιερού Γενεθλίου της– ακούω τον αναγνώστη να διαβάζει το Συναξάρι της ημέρας.

Διάστικτο από μαρτυρικά πετράδια, αστραποβολεί προς κάθε κατεύθυνση, καθώς η ανάγνωση δίνει τη σκυτάλη από τον έναν Αθλοφόρο στον άλλον.

Κάποια στιγμή ακούγεται:

“Τῇ αὐτῇ ἡμέρᾳ, ὁ Ἅγιος Μάρτυς Ὁκεανός, πυρί τελειοῦται...”

Και στιγμιαία με συνεγείρει η σκέψη πως μέσα στη Θεία Λατρεία τα πάντα, ακόμα και η πιο διαδικαστική φράση, μπορούν ξαφνικά να αυτομετατραπούν σε ποίηση!

Αμέσως, ακολουθεί τρανώς η εκούσια θεία στιχοπλοκία:

*“Τόν Ὁκεανόν ἥλιον λαμπρόν νόει
Εἰς ὠκεανόν τήν πυράν λελουμένον...”*